Sidste torsdag var jeg på besøg hos virksomheder på Lolland - Falster.
I kantinen fik vi en god snak.

- Om kampen for at beholde og udvikle gode arbejdspladser i Danmark.
- Om frygten for, at vi taber kampen.
- Om hvor svært det kan være at få arbejdet til at hænge sammen med familielivet.
- Og om at give ungerne et solidt fundament i tilværelsen. Da jeg kørte hjem, slog det mig, hvor langt den politiske debat har fjernet sig fra den snak - og hvor lidt der i virkeligheden er på plakaten, når det gælder almindelige lønmodtagere.

Det er et særligt ansvar for os socialdemokrater at lægge os det på sinde.
De drømme og ambitioner, ærgrelser og bekymringer, som helt almindelige, hårdtarbejdende danskere har, er jo selve den akse, socialdemokratisk politik skal rotere omkring. Hende, der tager den tidlige bus ind til rengøringsjobbet og ham, der kører taxaen, når vi andre sover. Ham, der møder ind hver morgen kl. 6 i den orange kedeldragt og hende, der nat efter nat arbejder på skifteholdet.
De mennesker, der svarer hvert sit og opdrager deres børn med nogle solide arbejderværdier.
Det er de mennesker, der har overskuelige indkomster, men alligevel betaler deres skat uden at forsøge at finde fikse fradrag og smarte smuthuller.
Det er de mennesker, der har krav på at vide, at Socialdemokraterne er der for dem.
Noget af det, der diskuteres allermest er danske arbejdspladser, der flytter ud.
Vi har jo kendt til det i mange år.
Først rykkede tekstilfabrikkerne mod varmere himmelstrøg. Så var det skibsværfterne, der en for en bukkede under i konkurrencen med fjernøsten.
Og udviklingen med udflytning af traditionelle industri-arbejdspladser fortsætter: JAMO, Flextronic, Dronningborg, Randers Reb er blot nogle få af de seneste eksempler.
De bliver ikke de sidste.
Og udfordringen bliver ikke mindre. Selv forholdsvis uddannelseskrævende jobs flytter ud.
For eksempel bliver de farvestrålende tilbudsaviser fra danske supermarkedskæder layoutet af billige indiske grafikere og sendes frem og tilbage via Internettet.
Tænk sig, at sidde i Bombay og designe en annonce for tilbud på ribbenssteg i Brugsen i Nr. Broby.

På nogle virksomheder får medarbejderne i bedste Godfather stil fra ledelsen "et tilbud, der ikke kan afslås": "Enten går I 10-15 procent ned i løn eller også flytter jeres arbejdspladser til Polen".

Det er ren afpresning og uacceptabelt.

For det skyldes i virkeligheden at virksomhedens ledelse har forsømt at ruste sig mod konkurrencen. Ganske enkelt dårlig ledelse.

De virksomheder, der investerer i efteruddannelse af medarbejdere, udvikler virksomheden og forbedrer produkternes design og kvalitet, klarer sig fint i den internationale konkurrence. De har ikke behov for at flytte job ud af landet. De skaber nye job.

Alligevel får næsten halvdelen af LO-arbejderne ingen efteruddannelse og oplever ikke, at deres job er i udvikling. De bliver svigtet, og utrygheden er forståelig.

Fagbevægelsen er ikke imod globaliseringen.

Samlet set er det en kæmpe fordel for de danske lønmodtagere.

Vi kan afsætte flere af vores varer. Vi kan tage del i den rivende økonomiske og teknologiske udvikling, og vi kan bidrage til at skabe en mere retfærdig verden.

Globalisering er ligeså umulig at stoppe som tyngdeloven og de danske håndboldpiger ved De Olympiske Lege.

Men vi kan påvirke globaliseringen, så flere mennesker får del i alle dens fordele. Og vi kan påvirke globaliseringen, så de almindelige lønmodtagere skærmes mod utrygheden.

Globaliseringen medfører også et tab af identitet.

Bare spørg Inga Kjær. Inga var en af de 200 medarbejdere i SAS' billetafregning, der fik en fyreseddel sidste år.

Inga og hendes kollega fik en sidste arbejdsopgave. At hjælpe med at oplære de indere, der skulle overtage hendes job.

Det var ikke kun pengene, der bekymrede Inga: "Jeg var faktisk stolt over at kunne sige: Jeg arbejder hos SAS. Nu tænker jeg: Gud, det skal jeg ikke sige mere. Det synes jeg er meget ærgerligt".

Socialdemokraterne må give et håb og en stemme til Inga Kjær og alle de andre lønmodtagere, der oplever denne nye utryghed.

Det er en meget reel politisk opgave med enorme positive konsekvenser, hvis det lykkes os.

En opgave, som politikere og fagbevægelse bør tage på sig, selv om den kan være svær at stille op på punktform og koge ned til smarte soundbites.
Den kræver en langsigtet, sammenhængende vision for videreudvikling af det danske samfund.
Den vision er desværre totalt fraværende hos regeringen i dag.
Folk efterspørger visioner og politikere med tro på fremtiden.
Vi skal turde satse og udvikle den vision.
Gennem historien har vi klaret de store udfordringer ved egen hjælp. Tænk på andelsbevægelsen, på arbejderbevægelsen. Positive kræfter, som ville det anderledes, og som gjorde Danmark til stærkt land.
For mig er selve visionen, at vi tør bruge den energi, som almindelige mennesker besidder. Vi skal bruge hele vores politiske kraft på at understøtte det budskab.
Jeg vil gerne kvittere for det budskab om samarbejde og åbenhed, som Mogens har udtrykt i dag. Det er vigtigt for den danske befolkning at kende socialdemokraterne på netop det budskab, som skaber tro og tryghed.
Vi - fra fagbevægelsen - vil gøre hvad vi kan for, at den linie overtager den politiske ledelse i landet.
Nøglen til fremtiden er arbejde.
Vi har hverken ældestene i jorden eller olie nok i Nordsøen til, at vi kan trække os tilbage og leve af pengene.
Det eneste guld vi har, er menneskers evne til at arbejde og tænke. Og vi må ikke spilde et eneste gram.
Derfor skal vi satse på mennesker.
Vi skal investere i fremtidens muligheder for job - både til dem, der er bedst til at bruge hovedet og til dem, der også kan bruge deres hænder.
Forskning er en afgørende faktor.
Vi skal derfor turde kaste flere penge ind i forskning, og vi skal både uddanne og ansatte flere forskere - i det offentlige og hos private virksomheder.
Det skal være en dyd at forske, og vi skal være et mekka i viden, hvor virksomheder fra andre lande har lyst til at valfarte til og investere i.
Vi skal blive bedre til at omsætte forskning til nye og bedre produkter og dermed nye og bedre arbejdspladser. Arbejdspladser, der kan stå sig i den internationale konkurrence og give et højt økonomisk afkast til både de ansatte, virksomhederne og

samfundet.
I dag er vi langt fra EU's målsætning om, at 3 procent af landets samlede økonomi skal gå til forskning.
Det er for ringe, og det gør ondt værre, at man foregøgler befolkningen en helt anden virkelighed.
Hvis vi kan lykkes, får vi i fremtiden brug for flere i arbejdsstyrken.
Derfor har vi heller ikke råd til at tabe mennesker på gulvet. Det gælder i arbejdslivet, og det gælder i forhold til uddannelse.
Hver eneste lønmodtagere og hver eneste barn skal have en garanti for, at der også er plads til dem.
Alle kan bidrage til udvikling af vores land.
Vi har hverken menneskeligt eller økonomisk råd til at kaste nogen væk.
Her nytter velmenende betragtninger ikke. Her skal der handles og skabes resultater.
Uddannelse skal også stå centralt i vores vision.
En vision for at styrke vores velfærdssamfund indebærer langt bedre erhvervsuddannelser for unge mennesker. Styrken i erhvervsfaglige uddannelser er kilden til velfærden. Det er garanten for, at vi kan holde på arbejdspladserne.
Jeg er stadig oprørt over de historiske forringelser, regeringen har gennemført for skolepraktikken.
Og det er usympatisk, at socialdemokraternes tidligere regeringspartner er med i forliget - Et forlig, der er helt uden forståelse for vilkårene hos de mange tusinde unge, der mangler en praktikplads.
De Radikale bør ikke kun være et parti for uddannelse, når det gælder om at sikre flest mulige studiepladser på Institut for Kunsthistorie.
For os handler det om sammenhæng og bredde i uddannelsesindsatsen. Nu går udlandet rundt og misunder os en stærk erhvervsfaglig grunduddannelse som fundament for vækst og beskæftigelse, og så ødelægger regeringen selv det fundament.
Socialdemokraternes vigtigste uddannelsespolitiske udfordring er at skabe attraktive erhvervsuddannelser.
For os er der heller ikke nogen forskel mellem en stærk og klar satsning på højere uddannelser og at varetage almindelige lønmodtageres interesser. Hvis direktøren ikke kan lede virksomheden ordentligt, er det vores arbejdspladser, der går tabt. Hvis

ikke danske ingeniører kan hænge på den teknologiske udvikling, er det de mest udsatte lønmodtageres jobs, der forsvinder til Polen.
Jeg synes ikke, at det er nok blot at sige, at vi ønsker flere lærere eller økonomiske ressourcer til folkeskolen. Den danske folkeskole er i forvejen en af verdens dyreste. Vi er nødt til at se på, om ikke vi kan ændre nogle af de grundlæggende strukturer. Når folkeskolen ikke fungerer, er det børnene fra hjem uden bogreoler, der betaler prisen.
Og så er regeringen pludselig klar over, at de har ført en fejlagtig politik omkring voksen- og efteruddannelser. Så langt så godt. Men det fratager dem ikke fra ansvaret for den førte politik i de sidste tre år.
Derfor har vi sagt til statsministeren:
Vi deltager gerne i en dialog om efteruddannelser. Vi tager gerne et medansvar for at skabe en stabil ramme for voksen- og efteruddannelserne i fremtiden.
Men vi vil ikke acceptere, at det sker for, at regeringen selv kan skære drastisk ned på efteruddannelser. Vi vil ikke acceptere, at danske lønmodtagere står tilbage med regningen for Anders Fogh Rasmussens politiske opportunisme.
Hvorfor er det mon, at vi så sjældent får konkrete bud på en samlet vision for vores velfærdssamfunds videre udvikling?
Det er, som om spindoktorerne med kirurgisk præcision skærer de virkelige politiske udfordringer ud af den politiske debat. I stedet præsenteres vi for små, konkrete politiske forslag, der pumpes op til unaturlige størrelser af dyrt betalte kommunikationskonsulenter.
Det, der tidligere kun kom ud som sommerballoner, flyver nu hele året.
Det siger sig selv, at den udvikling er skadeligt for demokratiet. Hvis de politiske partiers dagsorden fjerner sig fuldstændig fra de faktiske forhold og saglige argumenter, bliver vi fattigere som samfund.
Men jeg tror faktisk også, at hele tankegangen er en massiv undervurdering af den almindelige vælger. Og jeg tror, at der er store politiske gevinster i sigte til det parti, der tør afvise spindoktorernes diagnose og i stedet for satse på en sammenhængende vision for velfærdssamfundet.
Det er og bliver socialdemokraternes store mulighed.
Konkurrencen fra Anders Fogh Rasmussen er i hvert fald ikke imponerende.
Det har været mærkeligt at iagttage den slingrekurs, regeringen nu er gået ind på.

Statsministeren var engang berømt og berygtet for sin næsten maniske principfasthed. Nu har piben fået en anden lyd.

Tidligere beskrev statsministeren os alle som velfærdsnarkomaner, der skulle på en kold tyrker. Nu er han tilsyneladende selv blevet afhængig. I hvert fald gør han alt for at overbevise om, at han er velfærdens sidste skanse mod forringelser.

Jeg spørger - hvor er troværdigheden?

Tidligere forsøgte vi i fagbevægelsen at få regeringen til at sætte ind mod den stigende ledighed. Men statsministeren nægtede konsekvent at blande sig i markedskræfternes frie spil.

Men da Venstres meningsmålinger pludselig styrtdykkede i samme takt som ledigheden steg, skete der pludselig noget. I ren panik brænder man 9 mia. kr. af på en forårspakke for at fremstå som handlekraftig.

Hvor er troværdigheden?

Hvad værre er, så øger det utrygheden for offentligt ansatte. For det er jo i sidste ende her, finansieringen kommer fra.

Tidligere blev Danmark's høje miljøprofil beskrevet som et Svend Auken Palads, der skulle rives ned hurtigst muligt.

Nu er en populær skærmtrold blevet sat til at pynte lidt op i det fallitbo, som Hans Christian Schmidt har efterladt på Højbro Plads.

Det er på sin vis meget underholdende, at se Regeringens paniske flugt ind mod midten af dansk politik efterhånden, som valget nærmer sig.

Troværdigt? - det bliver det aldrig!

Heller ikke selv om man fyrer et par ministre i ny og næ. Selv om det er svært, så har jeg ondt af den stakkels Svend Erik Hovmand, der fik til opgave at forsvare en elendig og søvndyssende skattepolitik.

De standarder, levede hans embedsførelse fuldt op til. Alligevel røg han ud.

Man kan have ondt af Connie Hedegaard, der blev hevet ind fra Tv-skærmen som figenblad for en fejlslagen og upopulær miljøpolitik. Eller af Henriette Kjær, der fik sit rigtige ministerium byttet ud med et dørskilt, hvor Statsministerens spindoktorer havde skrevet "Familieminister".

På grund af den for tiden verserende overenskomstforhandling mellem spillere og klubber i dansk fodbold har jeg gennem de seneste uger brugt en del tid på professionel fodbold.

Her er der en gylden regel, som danskerne burde lægge sig på sinde: Hvis holdet ikke fungerer, er der kun én ting at gøre:
Fyr træneren!
Det kan vi passende oversætte til dansk politik ved det kommende valg: Fyr statsministeren!
Jeg noterede mig med undren, at Statsministeren i år modtog prisen som "årets laks". Det var ikke til årets sportsfisker, men en pris, der angiveligt tildeles mennesker, der tør gå imod strømmen.
At give Anders Fogh Rasmussen en pris for at gå mod strømmen svarer nogenlunde til at give George W. Bush Nobels fredspris.
Eller Nobelprisen i økonomi til Thor Pedersen.
Hvis der er én ting, som Anders Fogh Rasmussen aldrig gør, er det at svømme mod strømmen. Tværtimod styres budskaberne altid med sikker hånd af bagmænd bevæbnet med de seneste resultater fra fokusgrupper, meningsmålinger og reklamebureauer.
Socialdemokraterne må ikke ryge i den samme fælde. Vi skal turde vise lederskab. Turde at skabe en sammenhængende vision for velfærdssamfundets videreudvikling - der giver muligheder for at realisere de drømme og håb, der udtrykkes over kaffen i landets kantiner.
Kære venner. Vi har jo gjort det før. Da vi i 1993 sammen arvede Schlüters fallitbo skabte vi en ny spirende optimisme gennem langsigtede visioner for velfærdssamfundet.
Det var ikke alle, der klappede, da vi skabte den aktive arbejdsmarkedspolitik og reformerede skattesystemet. Der var ikke jubel alle steder, da vi i fagbevægelsen skabte arbejdsmarkedspensionerne.
Men vi vidste at det var rigtige og nødvendige strategier for at sikre velfærdssamfundet på lang sigt.
Og historien, kære venner, har vist, at vi havde ret.
Vi skal turde at give vores bud. Og vi skal ikke vige uden om at diskutere de svære spørgsmål og de hårde økonomiske realiteter.
Det er jeg sikker på at folk forstår.
Jeg er ikke i tvivl om at det folketingsvalg, der nærmer sig, bliver tæt. Måske endda, så tæt at det næsten får håndboldpigernes OL-finale til at virke søvndyssende.

De, der trækker det længste strå i den kamp, bliver ikke dem med det bedste reklamebureau. Kampen om danskernes hjerter bliver vundet af dem, der lytter til snakken i kantinen.
Af dem med den bedste langsigtede strategi for velfærdssamfundet.
Her burde de være en nem sag at feje Anders Fogh Rasmussens spindoktor-styrede symbolpolitik af bordet. Held og lykke med arbejdet!